

NIKDY NEPODCEŇUJ HOLKY

OCELOVÝ PŘÍBOJ

~ SEAFIRE 2 ~

NATALIE C. PARKER

OCELOVÝ PŘÍBOJ

OCELOVÝ PŘÍBOJ

NATALIE C. PARKER

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

alloy**entertainment**

Copyright © 2019 by Alloy Entertainment and Natalie C. Parker

Translation © 2020 Jana Hlávková

Cover © 2019 by Cliff Nielsen

Czech edition © 2020 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy, je čistě náhodná.

Z anglického originálu *Seafire: Steel Tide* vydaného v roce 2019 nakladatelstvím Razonbill (An Imprint of Penguin Random House LLC), 1325 Avenue of the Americas, New York, NY 10019 přeložila Jana Hlávková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2021

Editorka Marie Iljašenko

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-276-0129-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

Pro Seana & Maureen
a
Travise & Carly,
kteří byli mými sourozenci ještě předtím,
než se do toho vložilo právo

PŘEDTÍM

Hvězdy dnes zářily opravdu blízko. Z hnízda zavěšeného vysoko na hlavním stěžni se Donnallymu zdálo, že je má téměř na dosah ruky. Jenom kousíček. Miloval ten klamný, znepokojivý pocit, že visí ve vzduchu. Když se vůbec nehýbal a správně dýchal, dokázal sám sebe přesvědčit, že by se mohl ponořit vzhůru do oblohy, podobně jako by vklouzl do mořských vln. Na zlomek vteřiny bylo jeho tělo lehké jako pírko a konečky prstů se dotýkal celého širého vesmíru. Natáhl ruku, aby si z obrovského třpytivého šiku uškubl jednu hvězdu, ale vtom se iluze rozplynula. V záblesku matoucí závratě se vrátil zpátky na zem. Oběma nohama pevně splynul s podlahou svého hnízda a pohled upíral k nebi.

„Mohl by ses už přestat šfouirat v obloze?“ Arés se znuděně a unaveně sesul k jedné stěně ochranného koše, který je oba obklopoval. Ta kombinace ho dokázala vždy spolehlivě rozladit. Stejně jako jeho starší sestře i jemu bylo souzeno být vysoký, se širokými rameny a dlouhými pažemi. Kůži měl stejně snědou jako Pisces a dlouhé, stejně černé vlasy.

„Proč ti to tak vadí?“ zeptal se Donnally a zvrátil hlavu dozadu přes okraj hnízda. A oceán se stal oblohou.

Uslyšel, jak si Arés povzdychl a zakřupal klouby. Ve skutečnosti mu to nejspíš vůbec nevadilo. Vadilo mu jen to, že je v tuhle noční hodinu vzhůru a že se hnízdo kolébá sem a tam

jako kyvadlo. Oběma bylo dvanáct let a kamarádili se spolu dost dlouho na to, aby Donnally poznal, kdy je Arésova podrážděnost jen šípem hledajícím cíl. A protože cílem byl dost často on sám, moc dobře věděl, že nejlepší je se tomu šípu vyhnout. Když Arés neodpověděl, Donnally se ho znovu neptal.

Ti dva spolu drželi hlídku téměř hodinu. Kaledonie a Pisces už měly určitě dost času, aby se dostaly k nedalekému ostrovu zvanému Klenot a začaly shánět jídlo, ale nebyly pryč tak dlouho, aby se v nějaké brzké době mohly vrátit. Donnally se předklonil ještě hlouběji přes okraj hnízda, paže zaklechl za zábradlí a krev se mu nahrnula do hlavy. Oceán otevřel svou něžnou černou tlamu, mlaskal o trup Přízraku, a když se přihnul příliv, házel s lodí sem a tam.

Donnally najednou ucítil, jak se mu za nohu zaháklo něčí chodidlo a vykoplo směrem vzhůru. Zvedlo silou celé jeho tělo a Donnally začal klouzat přes okraj koše. Vřískal a mlátil kolem sebe rukama. Pak ho někdo sevřel okolo kolen a stáhl ho zpátky do hnízda. Byl to Arés. Stál za Donnallym a říčel smíchy.

„Víš, že seš tady připoutanej? Že doopravdy spadnout nemůžeš, že jo?“ Arés se smál čím dál víc, smíchy se mohl potřhat a plácal se dlaněmi do kolen.

Donnallymu to nepřišlo vtipné ani trochu. Vrhel se na Arése a mířil mu pěstí do obličeje. Jenže Arés byl vyšší a silnější. Donnallyho ránu snadno odrazil, chytil ho za rukáv šedé bundy a jediným lадným pohybem ji z něj strhl. Bunda vyletěla do vzduchu, zatřepotala se a snesla se dolů na palubu, kde se sesula na hromádku.

To už byl Donnally vzteky bez sebe. Cítil, jak mu zlost rozpaluje tváře a tepe v zařatých pěstech. Zařval a znovu skočil po Arésovi.

„Kluci!“ hlas patřil Donnallyho otci a hochy zmrazil uprostřed pohybu. Teď mají oba dva průsvih. Vůbec nezáleželo

na tom, že si začal Arés. V koši byly veškeré výtržnosti nepřipustné. „Tak se mi zdá, že potřebujete víc práce, abyste neměli roupy.“

Donnally vykoukl přes okraj koše a tentokrát si dával dobrý pozor, aby se držel pevně. Spatřil svého otce, který stál u zábradlí na levoboku, přes ramena měl přehozený šedý kabát a zvedal bradu k nebi, aby na kluky viděl.

„Našel jsem tu tvoji bundu,“ zavolal na Donnallyho.

Arés se znovu zasmál a Donnally jen odsekl. „Dík.“

Nepochybně měli pěkný průšvih. Donnallymu stačilo vidět výraz v tátově tváři. Určitě dostanou na pár týdnů službu v kuchyni, budou loupat a nakládat ovoce a zeleninu, které jim holky přinesou z Klenotu, a budou muset přežít příšerně rozvleklé vyprávění kuchařky Orr o tom, jaký byl svět za starých časů. Bude tam vedro, nuda a spousta práce. A za všechno může Arés.

„Ale no ták, Donnally.“ řekl Arés pobaveně. „Nikdy bych tě nenechal spadnout. To byla jenom taková legrace.“

Donnally už preventivně plánoval pomstu, když vtom prořaly noční oblohu tři výstřely.

Celá loď okamžitě znehybněla. Donnally na vteřinu pohlédl Arésovi do očí, pak se oba otočili a pátrali ve vodách kolem Klenotu. Hledali cokoliv: světlo, pohyb, své sestry. Ale nebylo tam vůbec nic.

Na palubu pod nimi se vyhoupla posádka a v tichosti jednala. Pohybovali se všemi směry a chystali loď k vyplutí. Sundávali šňůry s prádlem, zaháněli kozy do podpalubí a odváželi z paluby bedýnky se záhonky. Všechno dělali bez jediného slova, rozkazy padaly bez jediného zvuku. Tenhle výjev všichni moc dobře znali. Rhona pravidelně vyhlašovala cvičný útěk. Všechny lodní součástky udržovala hladce naolejované a dobře zabezpečené. Během několika vteřin budou moci vyplout.

Po malé loďce s Kaledonií a Pisces nebylo však na hladině oceánu mezi Přízrakem a Klenotem ani stopy. Donnally sledoval choreografii, která se pod ním odvíjela. Vlál v podivné prázdnotě, tak trochu v bezpečí starého známého cvičení, tak trochu vyděšený z toho, že tentokrát je to doopravdy. Připravovali se na útěk.

Arés pevně sevřel Donnallyho rameno, oči dokořán strachy. „Nenecháme je tady, že ne?“ zašeptal.

Donnally si moc přál odpovědět, že ne, ale v žaludku mu začínal klíčit strach a svíjel se jako had. „Nikdo tě nesmí vidět,“ řekl. Citoval první pravidlo jejich lodi.

Z Arésova sevření se vytratila veškerá síla. Vypadal vyděšeně a najednou i našťavaně. „Ne! To ne!“

Než ho Donnally mohl zastavit, odepnul si Arés karabinu a vylezl z hnízda. Neztrácel čas poutáním se na jistící lano a slézal dolů. Donnally ho následoval. Odepnul svou karabinu a spouštěl se z hlavního stěžně tak rychle, jak mu jen třesoucí se ruce dovolovaly.

Slezli na palubu a zjistili, že se jim rozpadá svět. Jejich rodiče stáli v těsném hloučku u kapitánského můstku zabráněni do napjaté konverzace.

Kluci se rozběhli přímo k nim a vmáčkli se mezi ně ve chvíli, kdy se Arésova matka zeptala: „A co když to nic neznamená? Co když jenom vystřelily po nějakým zvířeti a my je teď opustíme?“

„V tom případě dva dny přežijí.“ Rhona Styx měla ruce založené na hrudi a přes rameno přehozenou pušku. „Nemám z toho o nic větší radost než ty, Agnes, ale naše holky vědí, co dělají. Počkají na nás.“

„Ale to *my* bychom měli čekat na *ně*.“ Agnes si rukama přikryla oblou křivku rtů.

„Kluci!“ vykřikl zděšeně Donnallyho otec. „A kdo je na hlídce?“

Ať už se na Donnallyho tváři objevilo cokoliv, jako odpověď to stačilo. Otec zaklel a rozeběhl se k hlavnímu stěžni. Ale už bylo pozdě.

„Kapitánko,“ zavolal od velitelského můstku mladík jménem Bandi. „Máme problém. Bojová loď. Je dost blízko a z jejího kurzu to vypadá, že se nás bude snažit napadnout.“

„Sakra.“ Rhona se otočila a s pevně zařatými zuby pátrala ve vodách oceánu.

Pokaždé, když se Přízrak setkal s nějakou z lodí Aricovy flotily, zareagovali stejně: dali se na útěk. Donnally byl sice ještě moc malý na to, aby si pamatoval byť jen jeden z případů, kdy se jim podařilo uprchnout jen o vlasek, ale byl vychováván v domněnku, že utéct je jediný způsob, jak se vyhnout smrti.

Ted' ale na útěk ani nepomyslel.

Nedokázal myslet na nic jiného než na svou sestru. Že by ty tři výstřely vypálila ona? Nebo někdo jiný vystřelil na ni?

Uvidí ji ještě někdy?

„Rhono?“ zeptal se Donnallyho otec a postavil se vedle ní. „Kapitánko! Jaké jsou rozkazy?“

Rhoniny oči vyhledaly Donnallyho. Její pohled měl stejnou moc jako slunce a dokázal Donnallyho nejen zahřát, ale také mu dodat odvalu. Měl o svou sestru tak obrovský strach, že pod jeho tíhou téměř padal, ale kvůli matce se dokázal i usmát. Chtěl, aby viděla, jak je statečný, přestože se bojí.

Rhona kývla a ztěžka polkla. „Bojím se, že nemáme na vybranou,“ řekla. „Zvedněte kotvy a chopte se zbraní. Budeme bojovat.“

Rozkaz ještě nestihl ani doznít a celá loď už jako by se proměnila. Všemi směry svištěly povely, kotva břinkla o naviják, zdálo se, že dokonce i moře naráží do trupu s větší vervou než před chvílí. Rhona se rozeběhla, popadla svého syna do náruče a vši silou ho k sobě přitiskla. Políbila ho do vlasů

a pak ho propustila se slovy: „Dělej, co ti řekne tvůj otec. Miluju tě, jsi můj statečný kluk.“

„Taky tě mám moc rád,“ řekl Donnally. Pak odešla. Vyšla se k velitelskému můstku a zmizela uvnitř.

„Pohni sebou.“ Otec chytil Donnallyho za ruku a táhl ho směrem k zadní palubě, kde pár dospělých mlčky nahánělo zbylé děti do chumlu. Byla tam Agnes a každému z nich pomáhala přes zábradlí a dolů na hladinu do připravených veslic.

„Já nechci,“ protestoval Donnally a strach se mu zakusoval do těla. „Chci zůstat s tebou.“

Ale otec ho táhl dál a zastavil se až u zábradlí. „Musíš jít. Vrátime se pro tebe, ale teď se musíš dostat od naší lodi, co nejdál to půjde. Zamíř ke Klenotu a najdi svoji sestru.“

Z dálky se vzduchem neslo smrtonosné sténání. Přibližovalo se a bylo stále hlasitější. Posádka Přízraku už teď nepůsobila klidně. Před Donnallyho očima se proměnila v úplně jiný druh stroje a vydávala zvuk kulek zapadajících do nábojové komory.

„Do háje!“ křičela Agnes. „Už je pozdě.“

Otec zničehonic Donnallyho chytil a přitiskl si ho k hrudi. „Najdi svoji sestru,“ opakoval a mačkal svého syna tak silně jako ještě nikdy. „Najdi svoji sestru a najdi ji živou.“

Než se Donnally vzpamatoval, byl už na druhé straně zábradlí a strkali ho do lodi, která tam čekala. Na palubě bylo osm dětí. Astra, Derry, Lucero a Jam seděli v tichosti a oči měli upřené na trup Přízraku, zatímco ostatní pátrali pohledem v temnotách a vyhlíželi přibližující se loď. Arés a Luce-ro, kteří byli z této malé skupinky nejstarší a nejsilnější, se chopili vesel a jejich loďka si vmžiku razila cestu vlnami a mířila k ostrůvku, kde měly být Kaledonie a Pisces.

Pár vzácných vteřin neslyšeli nic než neutuchající kvílení vyjícího jícnu a Astrino poňukávání. Čas držel jejich malé

plavidlo pevně jako svěrák. Donnally nespouštěl oči z tmavé siluety ostrova před sebou a přál si, aby mohli zkamenět a navěky zůstat na tomhle místě a v tuhle chvíli. Pak je náhle oslepila záře. Příšerné nařikání se změnilo v ohlušující burácení.

Donnally si nemohl pomoci. Musel se otočit a sledovat, jak Střely obklíčily Přízrak.

Ze špice válečné lodi stékal pruh červené barvy jako stružka krve. Muži v popruzích ozbrojení magnetickými bombami se s řevem přehupovali přes brlení. Celý obvod lodi byl poseťtý hroty a na každém z nich viselo napíchnuté tělo v různém stadiu rozkladu.

V Donnallyho těle se zařal každý sval. Jejich loďka se teď pohybovala rychleji, pomáhala jí i brázda za útočnou lodí. Donnally slyšel, jak Arés za ním rytmicky pokřikuje na Lucera ve snaze sladit veslování.

V další minutě se už Přízrak ztrácel v plamenech a dětem bylo jasné, že rychlost je nezachrání.

Jedna malá, ale prozářená část Donnallyho mysli však zůstala klidná a vzdálená jako hvězda. A tato část také obdivovala, s jakou rychlostí Střely pokořily Přízrak. Zdánlivý chaos jejich běsnění byl jen iluzí. Ve skutečnosti byly bezchybně vedeným orchestrem, který vždy v pravou chvíli brknul na tu nejsmrtejnější strunu. Poté co jejich magnetické bomby oslabily Přízrak a donutily polovinu posádky utéct do podpalubí, útočící Střely pak už snadno přemohly jedince, kteří zůstali na palubě. Donnally pozoroval, jak se bitva vyvíjí, Střely měly plán, měly strategii. Jeho tělo se pomalu zklidňovalo.

„Vesluj!“ křičel Arés.

Ale Lucerovo veslo zpomalovalo. Jestli Střely něco uměly opravdu dobře, pak to bylo najít prchající děti. Jejich člun už byl na vodě a uháněl za nimi.

„Vesluj!“ zařval znovu Arés a panika mu oslabila hlas. Jenže to už byly Střely skoro u nich a stahovaly se k jejich boku. Ale Arés nepřestával veslovat. Vesloval, dokud je Střely neobkroužily podruhé a nevypálily jeden výstřel do přídí jejich loďky.

Arésovy prsty sevřely veslo, jako kdyby zvažovaly, zda bojovat, nebo ne. Jeho vzpurná mysl měla jasno: jestli mají zemřít, stáhnou s sebou pod hladinu i pár Střel.

„Máte dvě možnosti, rekruti,“ říkal jim voják s tváří potřísněnou čerstvou krví.

Možnosti. Žít nebo zemřít.

„Arési,“ zašeptal Lucero ze zádi loďky. Za pár krátkých vteřin se z nich stala malá posádka a všechny děti na palubě se teď obracely na Arése jako na svého kapitána. Donnally položil ruku na Arésova záda, a prsty svírající veslo povolily. Potřásl hlavou a veslo položil.

Voják se zasmál. „Dobrá volba.“

Střely přivázaly loďku s dětmi ke své a vyrazily oceánem zpět k bojové lodi s červeným pruhem na špicí. Přízrak se podivně zhroutil do vody, z jeho paluby stoupal hustý dým a v jednom boku zela díra. Čím víc se k němu přibližovali, tím víc se Donnally v myšlenkách upínal k té své vzdálené hvězdě. Cítil kouř, slyšel křik, a když měkké bouchnutí těla o bok lodi rozplakalo ostatní děti, myslel jen na to, že ať už to byl kdokoli, pravděpodobně raději volil hrob na dně oceánu než to, co čekalo ty ostatní.

Klouzal pohledem po ocelových hrotech rozesetých po obvodu válečné lodi. Střely je jeden po druhém vyškubávaly z držáků, jako kdyby to byly okvětní lístky květiny, a pokládaly na palubu, kam Donnally neviděl. Když se hroty znovu zvedly, tentokrát s nabodnutými těly lidí, které miloval, nespouštěl z nich oči. Těla tam visela všem na očích jako varo-

vání pro ně i pro kohokoli jiného, kdo by se odvážil vzpírat se Otcově náruči.

Srdce se mu v hrudi zachvělo pod mohutným přílivem něčeho tvrdého a cizího, co si razilo cestu vzhůru skrz jeho plíce. Ale v mysli mu zářila hvězda a naplňovala ji chladným, uklidňujícím světlem. Donnally nezpanikařil.

Až když si všiml šedého kabátu divoce pleskajícího o známé tělo, vedraly se mu do očí slzy. Zatímco vojáci zvedali kluky a holky na žebřík a říkali jim, ať lezou nahoru, Donnally uviděl, jak jiní napichují tátovo tělo na bodec u přídi lodi. Jeho vzdálená hvězda se zřítíla k zemi. V jedné zmatené vteřině vyskočil na nohy a rozeběhl se ke svému otci.

„Nesahejte na něj!“ řval, ani sám nevěděl co. „Všecky vás pověsím! Napíchnu vaše těla na rožeň a upeču vás!“

Střely, které právě znectívaly tělo jeho otce, se zastavily a s pobavenými výrazy ve tvářích sledovaly, jak se k nim Donnally blíží.

Zastavil se před nimi, vzteky bez sebe, že se dotkli jeho táty. A snad ještě víc ho rozčílilo, že místo toho, aby jeho tělu projevíli nějakou úctu, se mu vysmívali. Myšlenky mu v hlavě vířily jako divé, dokud po nich nezůstalo nic než čirý vztek.

Zhluboka se nadechl a zařval. Ten zvuk mu naplnil celé tělo. Byl surový, děsivý a hlasitý. Byl jako horečka, která se rozlévá do každé buňky těla a zcela ji promění.

„No prosím, *takhle* má vypadat válečný pokřik.“ Před Donnallym stál kluk o něco starší než on. Měl blondáté vlasy a jeho tvář vypadala jako sbírka nožů. Jeho pronikavé oči se setkaly s Donnallyho.

„Takovýchle vztek ti dobře poslouží,“ řekl kluk. „Jak se jmenuješ?“

Donnally zvedl bradu a zaostřil.

Kluk byl najednou hrozně blízko. Sevřel v ruce Donnallyho čelist a zvrátil mu hlavu dozadu. Odkryl tím tetování na jeho spánku. Klukovy oči se rozzářily vzpomínkou a on své sevření povolil.

„Tvoje sestra byla hodně statečná.“

Ta slova nejdřív nedávala vůbec žádný smysl. Donnally předpokládal, že mluví na někoho jiného. Pak jeho myšlenky prořela nová, příšerná skutečnost. Jako vichřice, která smete vše, co jí stojí v cestě.

„Půjdeš se mnou, bráško?“ zeptal se ho kluk, docela vlídně. „Pojď se mnou a já tě naučím, jak být taky tak statečný, jako byla ona.“

V Donnallyho vzpomínkách se vynořila Kaledoniina tvář. Hrdá, usměvavá. Svěží větrík jí čechral vlasy. Jak zemřela? Kluk stojící před ním si přál, aby se zeptal. Moc si přál mu to vyprávět. O tom Donnally vůbec nepochyboval.

„Copak ty nechceš být statečný?“ zeptal se ho kluk. „Tak mi řekni, jak se jmenuješ.“

Po Donnallyho tvářích se koulely slzy. Cítil je na kůži, ale ne v srdci, a odpověděl: „Donnally.“

Kluk s tváří z nožů se zase usmál. „Ahoj, Donnally. Já jsem Lir,“ řekl a natáhl k němu ruku. „Tvůj nový bratr.“

KAPITOLA PRVNÍ

O čtyři roky později

Kaledonii se zdálo o ohni a tonutí. Hladina moře byla hladká jako sklo a stejně tak chladná. Moře ji obklopovalo téměř láskyplně, šplouchalo jí mezi prsty na rukou i u nohou, kroužilo kolem její šíje. Proud ji něžně kolébal sem a tam, jako kdyby byla pouhou chaluhou čepelatkou. Volná, ale přesto ne vydaná napospas oceánu. Hladina nad ní hořela. Na vodě tančil oheň, všude, kam Kaledonie dohlédla. A někde za těmi plameny slyšela nějaký hlas volat její jméno.

Natáhla ruku před sebe a její prsty se setkaly s něčím měkčím a suchým.

„Myslím, že se začíná probírat.“ Ruka ovinutá kolem její ruky. „Mám tě.“

Zamrkala a s překvapením zjistila, že není pod vodou, ale v místnosti. Její oči odmítaly zaostřit na širokou tmavou siluetu člověka, který ji držel za ruku.

„Zkus odpočívat,“ řekl.

Měla hrozně těžká víčka. Nechala je klesnout a znovu se ponořila do planoucího oceánu. Její vyčerpané tělo žadonilo, aby už zůstala pod hladinou, avšak tichounký hlas v jejím nitru naléhal, aby ještě jednou otevřela oči. Nechala tam něco nedokončeného. Nechala tam několik lidí v nebezpečí. Opustila je dřív, než zamýšlela. Na druhé straně těch plamenů byli její nejdražší.

Pisces.

Amina.

Rudozubka.

Kráska Hime.

Donnally.

Hořela. V místnosti bylo vedro. Příšerné vedro. Její kůže plála a Kaledonie se jen stěží dokázala nadechnout. Zkusila to ještě jednou a opět cítila, jak se jí svírají plíce. Zkusila to znovu a vši silou, pak ještě silněji, ale připadala si, jako by byla uvězněná pod vodou a ohněm.

„Doprčíc. Dojděte někdo pro Trojku!“ zavolal kluk, který jí držel za ruku.

„Jestli v tomhle bude pokračovat, akorát se zabije.“ Hlas, který neznala. A nezněl zrovna přívětivě. „Sbohem.“

„Fakt mi nepomáháš, Sosno.“ Třetí hlas. Tentokrát holka. „Uhni, uvedu ji do umělého spánku.“

Chladná lesklá hladina moře se nad ní opět zavřela. Kaledonie se nechala unášet. Plíce měla ztěžklé a dýchala mělce, ale nevadilo jí to. Drželo ji moře. A ona moři vždycky důvěřovala.

Když se znovu probudila, byla tma. Vzduch páchl jako mokrá hadr a jediné světlo v místnosti vyzařovala malá hromádka skomírajících uhlíků uhnížděných v keramické misce. Vrhaly narudlou zář na stěnu u Kaledoniiných nohou. Látky, ne ocel. Její oči se ze všech sil snažily zaostřit. V ústech cítila pachů, jako by je měla plné téru, a v zádech jí tepala tlumená bolest.

Do jedné stěny stanu se opřel vítr. Tenoučká látka se zavlnila a těsně za ní zašeptalo jehličí borovic. *Tohle není* Mors navis.

Její mysl byla najednou úplně bdělá. Okamžitě se jí začaly vracet vzpomínky. Pluly s celou posádkou do ledových

Vod severu, protože doufaly, že budou moct zachránit Kaledoniina a Piscesina bratra. Bojovaly s Elektrou a zvítězily. Našly Arése. Ale ne Donnallyho. A když se na horizontu objevila Lirova loď, Kaledonie uprchla z Mors navis, aby získala možnost pomstít se klukovi, který jí zabil rodinu a ukradl bratra. Stáli tváří v tvář na palubě jeho vlastní lodi a Lir ji už podruhé nechal zemřít.

To vysvětlovalo bolest, která jí vystřelovala ze spodní části zad až do žaludku, ale už ne ten stan, v němž se teď nacházela. Ani tohle hrozně velké triko a kalhoty, které měla na sobě. Ohnula prsty na nohou i na rukou, každý z nich pečlivě vyzkoušela. Nejprve byly v jednom ohni a protestovaly, ale za chvíli už jí pohyb nečinil takové potíže. Povzbuzená pokrokem se nadechla vzduchu s příměsí kouře a pokusila se posadit. Bolest. Z jednoho místa na zádech se jí rozlila horká, bodavá, zanícená bolest. Projela jejím tělem jako šíp vodou a zdálo se, že ji rozetne vedví. Z úst jí unikl zvuk a někdo okamžitě rozhrnul celtu stanu.

Oslepil ji vír prachu a denního světla a zatočila se jí hlava. Pak se celta zase zavřela a místnost se ponořila zpět do začouzené temnoty. Jenže teď byl uvnitř ještě někdo. Položil jí ruce na ramena a držel ji pevně na posteli.

„Lehni si, slyšíš?“ Hlas toho kluka byl drsný a vzdáleně jí někoho připomínal.

Kaledoniiny oči vyhledaly jeho paži a starou jizvu přetínající jeho biceps. Šero sice vše setřelo do bezbarvých stínů, ale Kaledonii bylo jasné, že ve světle by se teď dívala na ostrou, sytě oranžovou.

Ještě před chvílí bylo její tělo tak přeplněné bolestí, že se to téměř nedalo snést. Ale teď byla ve střehu. Srdce se jí rozeběhlo jako o závod, zaplavila ji vlna energie a bolest se najednou proměnila v pouhou vzdálenou vzpomínku.